

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 65/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 21 grudnia 2022 r., sygn. akt II Ko 36/22.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że zasądzona tytułem zadośćuczynienia z tytułu niewątpliwie niesłusznego zatrzymania kwota	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

5 000 złotych
będzie stanowiła
odpowiednią
rekompensatę za
doznaną krzywdę
podczas gdy
prawidłowa - to jest
znajdująca oparcie
w kryteriach art.
7 kpk - ocena
zgromadzonych
dowodów winna
prowadzić do
wniosku, że
wysokość
zasądzonej kwoty
jest nadmiernie
wygórowana oraz że
zebrany w sprawie
materiał wskazuje,
że okoliczności
zatrzymania oraz
jego czas
nie uzasadniają
uwzględnienia
wniosku
o zadośćuczynienie;

- obraza przepisów
postępowania
mająca
wpływ na treść
rozstrzygnięcia tj.
art. 5 § 2 kpk
i art. 558 kpk w zw. z
art. 232 kpc w zw.
z art. 6 kc
poprzez przyjęcie,
że wnioskodawca
wykazał, że w
wyniku zatrzymania
doznał krzywdy w
rozmiarze
uzasadniającym
przyznanie mu
kwoty w wysokości
5 000 zł podczas
gdy zebrany materiał
dowodowy

	nie uzasadniał przyznania zadośćuczynienia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Lektura zarzutów wyspecyfikowanych w apelacji oraz przedstawionego w niej uzasadnienia pozwalają się zorientować, że intencją autorki wywiedzionego środka odwoławczego jest przekonanie, iż K. G. na skutek jego zatrzymania nie doznał żadnych krzywd. Podejmując próbę wykazania tego, rzekomo istniejącego stanu rzeczy, skarżąca w pierwszej kolejności odwołuje się do rozstrzygnięcia odzwierciedlonego w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie z dnia 22 marca 2021 r., sygn. akt(...)i na kanwie owego rozstrzygnięcia stwierdza, a właściwie przypomina, że Sąd Rejonowy uznał, iż zatrzymanie K. G.			

w dniu 24 października 2020 r. było prawidłowe i legalne. W dalszej kolejności apelująca wskazuje, że „(...) czynność zatrzymania nie miała dramatycznego przebiegu, a same procedury podjęte wobec Wnioskodawcy stanowiły normalne procedury stosowane w podobnych przypadkach. (strona 4 apelacji). Nadto, skarżąca uwypukla to, że czas zatrzymania wnioskodawcy, z obiektywnego punktu widzenia był krótki i „(...) nie przekroczył ustawowego czasu określonego przez ustawodawcę (strona 4 apelacji). Autorka apelacji stwierdza również, że K. G., zarówno we wniosku, który zainicjował postępowanie w niniejszej sprawie, jak i na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2022 r. „(...) nie wykazał jakie konkretnie poniósł szkody niemajątkowe w związku z zatrzymaniem (...)” (strona 5 apelacji), a także

akcentuje to, że „(...) małżonka Pana K. G. wiedziała, w jakim celu udał się do W.. Nie poniósł on żadnych konsekwencji ze strony pracodawcy, nie utracił dochodów. Nie wykazał żadnego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy wskazywanymi problemami urologicznymi a zatrzymaniem, a na wizytę lekarską udał się dopiero półtora roku od zatrzymania, w trakcie trwania sprawy o zadośćuczynienie (strona 5 apelacji). Przytoczenie tych uwag skarżącej in extenso jest konieczne, ponieważ ich treść uprawnioną i uzasadnioną czyni tezę, że autorka apelacji w ogóle nie zważa na argumenty zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i nad wyraz dowolnie operuje faktami ustalonymi przez Sąd pierwszej instancji, albo też przytacza takie, które w ogóle nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia

przedmiotowej sprawy. Do tych ostatnich należy zaś zaliczyć to, że żona wnioskodawcy wiedziała o jego wyjeździe do W., a także i to, że K. G. „nie poniósł (...) żadnych konsekwencji ze strony pracodawcy, nie utracił dochodów.” Na marginesie trzeba zauważyć, że ta ostatnia kwestia, co najwyżej mogłaby mieć wpływ na wysokość odszkodowania, a nie przyznanego wnioskodawcy zadośćuczynienia. Natomiast nawiązując do wspomnianych uwag, które to wyłaniają się z części motywacyjnej apelacji, oczywiście nie sposób nie zauważyć tego co eksponuje autorka tejże apelacji, a mianowicie, że Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie, postanowieniem z dnia 22 marca 2021 r., sygn. akt (...) uznał, że zatrzymanie K. G. w dniu 24 października 2020 r. było prawidłowe i legalne. Rzecz

jednak w tym, że apelująca zbywa milczeniem to, że tym samym postanowieniem, wskazany wyżej Sąd Rejonowy uznał również, że zatrzymanie wnioskodawcy dokonane w dniu 24 października 2020 r. było bezzasadne, zaś w uzasadnieniu tego postanowienia stwierdził między innymi, że „na etapie rozpoznawania zażalenia (zażalenia na zatrzymanie wnioskodawcy - uwaga Sądu Apelacyjnego) brak jest dowodów świadczących o tym, że skarżący zamierzał dokonywać czynów niezgodnych z prawem lub takich czynów dokonał w czasie zbiegowisk (k. 202-203 akt sprawy (...)) Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie). A zatem, skoro zachowanie K. G. w trakcie zgromadzenia w dniu 24 października 2020 r. nie zmateriałizowało jakichkolwiek podstaw do jego zatrzymania, to oczywistym jest, że owo zatrzymanie

było niesłuszne i to w stopniu niewątpliwym.

Przechodząc zaś do konsekwencji tego zatrzymania, w pierwszej kolejności należy uwypuklić to, co skarżąca kwestionuje w ramach drugiego z podniesionych zarzutów, a mianowicie, że to właśnie te konsekwencje są źródłem krzywd doznanych przez wnioskodawcę, co innymi słowami oznacza, że to właśnie przez przyzmat tychże konsekwencji należy postrzegać charakter, a przede wszystkim rozmiar dolegliwości, które dotknęły, a które nie powinny dotknąć K. G.. Czyniąc tę uwagę należy jednocześnie podkreślić, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący wyspecyfikował negatywne następstwa zatrzymania wnioskodawcy.

Uwypuklenie tego jest natomiast niezbędne, ponieważ autorka apelacji wiele z tych

następstw pomija,
a skupia uwagę
na czasie trwania
zatrzymania
wnioskodawcy oraz
na tym, że
nie miało ono
„(...) dramatycznego
przebiegu.” W tej
sytuacji, odwołując
się do bez wątpienia
prawidłowych
ustaleń
poczynionych przez
Sąd orzekający,
wypada
przypomnieć
i jednocześnie
zaakcentować, że
wobec
wnioskodawcy „(...)”
zastosowano środek
przymusu w postaci
kajdanek oraz w
postaci chwytów
transportowych (strona
2 uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku), że
wymieniony został
poddany badaniu na
zawartość alkoholu
w wydychanym
powietrzu, został
też przeszukany i
to po uprzednim
rozebraniu się do
naga, zaś w trakcie
trwającego 10 godzin
zatrzymania „(...)”
uniemożliwiono mu
swobodnego
dostępu do toalety.”
W obliczu tych
uwarunkowań
przyznana
wnioskodawcy
kwota
zadośćuczynienia,
zdaniem Sądu

odwoławczego,
posiada taki
charakter na jaki
wskazał
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy, a
mianowicie, kwota
ta, rekompensuje
ogół krzywd, których
doznał K. G.,
a jednocześnie, z
jednej strony
przedstawia
odczuwalną wartość
ekonomiczną, z
drugiej zaś
utrzymana jest w
rozsądnych
granicach,
co innymi słowy
oznacza, że
uwzględnia również
aktualne
uwarunkowania
ekonomiczne
społeczeństwa
polskiego.
Wyrażając ten
pogląd, niejako
dla porządku i
dla wyczerpania
tematyki poruszonej
w apelacji, trzeba
jeszcze
przypomnieć, że
wedle prawidłowo
poczynionych przez
Sąd orzekający
ustaleń faktycznych,
zatrzymanie
wnioskodawcy
nie wywołało u
niego uszczerbku na
zdrowiu. Co więcej,
w uzasadnieniu
kwestionowanego
orzeczenia Sąd
meriti wprost

wskazał, że za nieudowodnioną uznał okoliczność „wystąpienia u K. G. schorzenia urologicznego na skutek jego zatrzymania w dniach 24 - 25 października 2020 r.” (strona 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Zwrócenie na to uwagi jest natomiast konieczne, ponieważ poprzez odzwierciedlone w apelacji, a cytowane wcześniej stwierdzenie „nie wykazał żadnego związku przyczynowo skutkowego pomiędzy wskazywanymi problemami urologicznymi a zatrzymaniem, a na wizytę lekarską udał się dopiero półtora roku od zatrzymania, w trakcie trwania sprawy o zadośćuczynienie”, skarżąca sugeruje, że pomimo braku wspomnianego związku, Sąd Okręgowy przyjął, iż wskazane dolegliwości zdrowotne wnioskodawcy zostały wywołane jego zatrzymaniem

<p>i w związku z tym wymagały zrehabilitowania w ramach przyznanego mu zadośćuczynienia. Tymczasem, jak wspomniano to wcześniej, nie jest tak jakby to mogło wynikać z przywołanej sugestii.</p> <p>W podsumowaniu zaprezentowanych argumentów, stwierdzić zatem należy, że zarzuty oraz wnioski sformułowane w apelacji nie zasługują na uwzględnienie, a skoro tak, to Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie w całości zasądzzonego zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy, ewentualnie poprzez zasądzenie zadośćuczynienia na rzecz wnioskodawcy kwoty niższej niż została zasądzona i oddalenie żądania w pozostałej części.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wnioski są niezasadne z powodów przedstawionych powyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zadośćuczynienie w kwocie 5.000 złotych.		
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		

Wyrok został utrzymany w mocy z powodów zaprezentowanych we wcześniejszej części uzasadnienia.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

II.	O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 554 § 4 kpk.	
7. PODPIS		
SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Wiśniewski SSA Stanisław Stankiewicz		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik przedstawiciela Skarbu Państwa, Komendanta Stołecznego Policji w Warszawie.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Zadośćuczynienie zasądzone na rzecz K. G..		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana